یادداشت

پس از حماسه

زیبا جلالی‌نائینی*

● آنچه در فضـای انتخابات اخیر ریاسـت‌جمهوری مشـاهده کردیم، دینامیسـمی بـود کـه در نبودش، دوره‌های نهـم و دهم، جامعه را به انفعال سیاسـی کشانده بود. پیش از انتخابات معمولا دو ذهنیت متضاد بر سـر جامعه به پرواز درمی‌آید: یکی این باور است که حضور یـا عدم حضور «ما مردم» تأثیری در مناسـبات سیاسی نخواهد داشت و دوم اینکه اگر دوباره نظاره‌گر باشیم و میدان را رها کنیم، چه سناریویی در انتظارمان خواهد بود؟ آیا اوضاع از این هم بدتر نخواهد شد؟ بار انتخـاب در این پارادوکس مدام بـر دوش ما ایرانی‌ها سـنگینی می‌کند؛ و آنچـه از دور، به عنـوان یک رفتار سیاسـی از سـوی تحلیلگران ایرانی و غیرایرانی تلقی می‌شود، نوکِ کوهی از اسـتدلال‌های نهفته در دریاها تردید اسـت. تغییر دیدگاهی کـه در نتیجه تجربه یک دهه فروپاشـی اقتصادی، فرهنگی و اجتماعی کشـور به دسـت آمد، جامعـه را برای جبـران عدم حضور و بی‌اعتنایی دوره پیشـین، باز هم به مشارکت سوق داد. بخش عمـده‌ای از این حرکت را زنان‌مان که تمام‌قد با بحران‌های متعدد اقتصادی و اجتماعی روبه‌رو هستند و مسـئولیتی که چه در خانواده و چه در موقعیت‌های دیگـر جامعه بر عهـده دارنـد، تقبل کردند. رشـد و درک سیاسـی حاصل از کنش اجتماعـی در لایه‌های جامعه که زنان سـهم زیادی از آن را داشـتند به خرد جمعی‌ای منجر شـد و نهیبی را در وجدان شهروندی مردم انداخت که در واپسین ساعات برای انداختن رأی خود در صندوق در صف‌های طویل ماندند و رأی تغییر دادند. روند این حرکت با تلاش بی‌سـابقه زنانی که به مرحله‌ای از بینش سیاسی و حس مسئولیت شهروندی رسـیده بودند و خواسـتند دایره آشـنایان را از بدبینی و بی‌اعتمـادی بیرون بیاورند، شـور دیگـری پیدا کرد. به‌این‌ترتیب ۷۲ درصد واجد شرایط برخاستند و صدای خود را در یک عزم مشترک و در یک اسم خلاصه کردند و این شد که «حماسه»ای آفریدند.

حال فردای آن حماسـه اسـت و زمان پاسـخی درخـور بـه همراهی آفرینندگان حماسـه و پاسـخ بـه مطالبات آنان، در سـطحی هم‌تراز با مشـارکتِ سازندگان حماسه در تغییر جهتِ انتخاباتی و پاسخ به پرسشی که چه عواملی آزاد شده بود که کنش جامعه را به رهیافتی سازنده مبدل کرد؟ امید به آینده‌ای بهتر و تدبیر رسـیدن به شـرایط برابری، واژه‌های پرمعنا و برخاسـته از نیازهای واقعی زنان این مرزوبوم است. از مسـیر کوشندگی‌های پرامید و تدبیر است که زنانی همچون مریم میرزاخانی، دانشـمند همیشـه جاوید تاریخ زنان ایرانی به چنین مراتبی می‌رسـد. پروفسور فریناز کوشانفر مهندس برق با اختراع نوعی تراشه از ۳۵ مخترع برتر در قرن بیسـت‌ویکم به شمار می‌آید. دکتر سـارا زاهدی ریاضی‌دان ایرانـی و دارنده جایزه ریاضیات اروپا EMS در سـال ۲۰۱۶ اسـت. پروفسور آزاده تبازاده دارنده دکترای شیمی از دانشگاه استنفورد یکی از ۱۰ دانشـمند برتر ناسـا شـناخته شده و دکتر پردیس ثابتی، اسـتاد برتر پزشـکی فلوریدا، این زنان، نمونه‌های دیگری از شایسـتگی بالا و موفقیت زنان ایرانی‌اند که توانسته‌اند پیش‌فرض‌های ذات‌گرایانه را درهم بشـکنند. با این نمونه‌ها و نمونه‌های بی‌شمار در داخل کشور، دیگر پیش‌شرط شایسته‌سالاری و به عبارت دقیق‌تر، مورد تردید قراردادن شایسـتگی زنان برای مسـندهای قدرت و تصمیم‌گیری منتفی است. مردان، همیشه تاریخ، فرصت اشتباه داشته‌اند و هنوز نیز در سراسـر جهان، فجایع زیادی به واسـطه عدم شایستگی‌شـان رخ می‌دهد و انسان‌های بی‌شماری قربانی این عدم کفایت‌شـان می‌شوند. جوامع بشری به آسیب‌های زیادی بر اثر تصمیمات نابخردانه برخی از آنان دچار می‌شـود، ولی اغلب بـدون آنکه مورد قضـاوت و محاکمه قـرار گیرند، آزمـون و خطاهای جبران‌ناپذیر در پازل‌های تاریخی به جای می‌گذارند.

آقای روحانی و دیگر تصمیم‌گیران و مشاورانش کامـلا آگاه‌انـد و می‌بیننـد زنانی را کـه در همین جامعه مردسـالار، به چه میزان از خود شایسـتگی نشـان داده‌اند. دولتمردان که در این جامعه زندگی می‌کنند، به‌خوبی می‌دانند که پیش‌داوری‌ها نسبت به عـدم توانمندی و نداشـتن تجربـه کافی زنان، نشان از یک مانع فرهنگی دارد که رخنه در ذهنیت سیاست‌مردان کرده و همانا دیواری است که من به آن عنوان «دیوار زن‌هراسـی» می‌دهم. هیچ فردی در موضع قـدرت، حاضر نیسـت خواهان تغییری باشـد که موقعیتش مورد تزلـزل قرارگیرد. از اینان نمی‌توان انتظار سدشـکنی داشـت. آقای روحانی اگـر بتوانـد ابتدا این دیـوار زن‌هراسـی را در میان مشـاورینش شناسایی کند و سپس شکافی در دیوار زن‌هراسی ایجاد کند، قدم بزرگی را در تاریخ فرهنگ مملکت برداشته است.

پاسخ رئیس دولت به رأی‌دهندگان زن خود، در این مقطع، قدمی است تاریخ‌ساز. در دولت جدید که در قرن بیست‌ویکم تشکیل می‌شود و با نگاهی بر سـاختار دولت‌های کشورهای همسایه، زنان ما می‌بایست دیوار شیشه‌ای کابینه را درنوردند و این تنها با «تدبیری» اسـت که رئیس‌جمهوری از آن یاد می‌کند و با «امید» به همراهی دولتی است که در مناظرات انتخاباتی، زمینه ارتقای سطح را مهیا کرد. زنان رأی‌دهنده مطالبه‌گر هسـتند و فرصتی برابر را برای حضور زنان در سمت وزارت در دولت منتخب خود طلب می‌کننـد؛ چراکه بر این باورند که حضور زنان در سـاختار قـدرت، تعادلی را در تعیین سیاسـت‌های کلان ایجاد خواهد کرد که به کاهش تبعیض و جامعه‌ای برابر خواهد انجامید.

بررسی ادعای دریافت پول کمک‌هزینه توسط معاونت امور زنان و خانواده از سازمان ملل

اتهام میلیون دلاری

شـرق: «طرح برابری جنسـیتی موردنظر سازمان ملل در سـطح منطقه از سـوی سـازمان ملل در حال اجراست و ریاسـت نهاد زنان سازمان ملل نیز به ایران اعطا شده، درحالی‌که عربسـتان سعودی بیشترین هزینه را برای آن داده اسـت. سؤالی که پیش می‌آید این است که چرا با وجود همفکران غرب در منطقه و هزینه بالای عربسـتان در این سازمان، ریاست نهاد زنان به ایران واگذار شد؟ و چرا از سوی معاون امور زنان ریاست‌جمهوری ایران درخواست مخفیانه‌بودن این رأی‌گیری مطرح شده است. نهادی که برنامه‌های جنسیتی آسیا و اقیانوسـیه را دنبال می‌کند». اینها بخشی از اتهاماتی است که فرشته روح‌افزا، معاون سـابق شـورای فرهنگی- اجتماعی زنـان متوجه معاونت امور زنان و خانواده ریاست‌جمهوری کرده است. مسئله‌ای که در اردیبهشت سـال جاری در میزگردی از سوی روح‌افزا مطرح شد و شکایت معاونت زنان و خانواده ریاسـت‌جمهوری را در پی داشته اسـت و با وجود تکذیب و ارائه اسـناد همچنان این ادعا به بهانه‌های مختلف از سوی فرشته روح‌افزا و زهرا آیت‌اللهی ریاست شورای فرهنگی -اجتماعی زنان مطرح می‌شود.

اسناد مستدل ارائه کنید

فاطمه رحمتی، مشـاور امور بین‌الملل معاونت امـور زنان و خانواده در پاسخ به این سؤال که معاون سابق شورای فرهنگی- اجتماعی زنان ادعا کرده اسـت معاون رئیس‌جمهور در امور زنان و خانواده با رأی مخفی به ریاسـت نهاد زنان ملل متحد منصوب شده است و مسئولیت تحقق برابری جنسیتی در آسیا و اقیانوسیه را برعهده دارد، چه پاسخی درباره این ادعا وجود دارد، گفت: «در ماه جولای ۲۰۱۰، دولت‌های عضو سـازمان ملل متحد قطع‌نامه شماره ۶۴/۲۸۹ مجمع عمومی را مبنی بر تشـکیل یک نهاد جدید در سـازمان ملل برای تساوی جنسیتی و توانمندسازی زنان مورد تصویب قرار دادند. طبق این قطع‌نامه، مجمع عمومی، شورای اقتصادی و اجتماعی (اکوسوک)، کمیسیون مقـام زن و هیئت اجرائی نهاد زنان ملل متحد سـاختار چندلایه بین‌الدولی تعییـن و تدوین هنجارها و هدایت سیاسـت‌های عملیاتـی را برعهده دارد. هم‌اکنون این نهاد در ۷۵ کشور جهان دفتر کار دارد.

نقش‌هـای اصلـی این نهـاد حمایت از کمیسـیون مقـام زن در تدوین سیاسـت‌ها، اسـتانداردها و هنجارهای جهانی، کمک به دولت‌ها در اعمال این سیاسـت‌ها، آمادگی برای ارائـه کمک‌های فنی و مالـی مورد تقاضای کشورها و مشـارکت مؤثر با جامعه مدنی، پاسخ‌گوکردن سازمان ملل نسبت به تعهداتش درباره عدالت جنسـیتی و ایجاد نظـام پایش فراگیر بود و مدیر اجرائی این نهاد مسـتقیما زیر نظر دبیر کل سازمان ملل است و دو معاون آن یکی در پست حمایت‌های بین‌الدولی و مشارکت استراتژیک و دیگری در پست سیاست‌گذاری و برنامه‌ریزی فعالیت می‌کنند».

وی افزود: «روند تقاضا برای عضویت و شرکت در جلسات هیئت اجرائی نهاد زنان ملل متحد از سوی وزارت خارجه و نمایندگی کشورها در سازمان ملل انجام می‌شود و در این پروسه هیچ نهاد دیگری از ایران و از هیچ کشور دیگری شرکت ندارد. این ادعا که معاون رئیس‌جمهوری در امور زنان و خانواده پست مدیریتی در نهاد زنان ملل متحد دارد، ناشـی از بی‌اطلاعی کامل نسـبت به روند کاری سازمان ملل اسـت. هم‌اکنون ریاست این نهاد با خانم مولامبو از هم‌رزمان نلسون ماندلا از آفریقای جنوبی است که با یک جست‌وجوی ساده کذب‌بودن این ادعا ثابت می‌شـود». رحمتی خاطرنشان کرد: «از موارد دیگر که معاون سابق شورای فرهنگی- اجتماعی زنان ارائه کرده است، نامه خانم

مولامبو مدیر اجرائی نهاد زنان ملل متحد برای خانم مولاوردی اسـت که باز هم نشان از ناآشنایی با عرف بین‌الملل و روند کاری سازمان ملل دارد. هرساله در ماه مارس (اسـفندماه) جلسات سالانه کمیسیون مقام زن برگزار می‌شود. اولین جلسات کمیسیون مقام زن در سال ۱۹۴۷ درست بعد از تأسیس سازمان ملل برگزار شد. این کمیسیون وظیفه سیاست‌گذاری در حوزه زنان در سازمان ملل را دارد و در واقع نهاد زنان ملل متحد به‌عنوان دبیرخانه این کمیسـیون عمل می‌کند. نمایندگانی از ۴۵ کشور جهان بر اساس تقسیم‌بندی جغرافیایی در آن عضویت دارند. جمهوری اسلامی ایران برای چند دوره متوالی و در دوره اخیر تا سال ۲۰۱۹ عضو کمیسیون مقام زن است. سال جاری شصت‌ویکمین اجلاس کمیسیون مقام زن با موضوع اولویت‌دار توانمندسازی اقتصادی زنان برگزار شد.

طبق عرف سـازمان ملل، ریاسـت کمیسـیون مقام زن در سال‌های قبل از تأسـیس نهاد زنان ملل متحد و از زمان تأسـیس این نهاد، مدیر نهاد زنان ملل متحد که درحال‌حاضر خانم مولامبو از آفریقای جنوبی اسـت، هرساله چند هفته قبل از شـروع کار کمیسیون از طریق نامه رسمی از رؤسای مراجع ملی زنان کشـورهای عضو سـازمان ملل، از جمله وزیر امور زنان یا رؤسای کمیتـه ملی زنان یا وزارت فرصت‌های برابـر و... دعوت به عمل می‌آورد که هم دولت‌ها و مراجع ملی در بالاترین سطح در جلسات کمیسیون مقام زنان شـرکت و هم حضور سازمان‌های غیردولتی کشـور متبوعشان را در جلسات کمیسیون تسهیل کنند. به این ترتیب ارسال نامه دعوت به شرکت در جلسات کمیسیون مقام زن برای مقامات دولتی و همچنین سازمان‌های غیردولتی که دارای مقام مشورتی از شورای اقتصادی- اجتماعی (اکوسوک) هستند، شیوه معمول همه‌ساله است و اختصاص به خانم مولاوردی ندارد بلکه برای تمام مدیرانی که قبلا این پسـت را داشته‌اند ارسال می‌شده است وگرنه باید حکم کرد سفر چندین‌باره رؤسای این نهاد در دولت قبل بدون دعوت بوده است».

رحمتی در پایان خاطرنشـان کرد: «ضمن آنکه تلاش برای تحقق اهداف توسعه پایدار از برنامه‌هایی است که سازمان ملل مأموریت دارد برای تحقق آن تلاش کند و کشورهای عضو سازمان ملل نیز بر اساس اولویت‌های ملی و بومی تحقق این اهداف را در دستور کار خود قرار داده‌اند، حال این سؤال پیش می‌آید چطور ایران و معاونت امور زنان و خانواده ریاسـت‌جمهوری در ایران می‌تواند مدیر یا مسئول تحقق یکی از این اهداف یعنی هدف پنجم در منطقه آسـیا و اقیانوسیه باشد! این ادعا از کسی که خود را معاون شورای فرهنگی- اجتماعی زنان و خانواده و تحصیل‌کرده دانشگاه منچستر می‌خواند، مضحک اسـت. مطالبی که ایشـان برای اثبات ادعاهای خود ارائـه داده، کپی یکی از برنامه‌های عادی و روتین نهاد زنان ملل متحد اسـت که از طریق سایت این نهاد در دسترس همگان اسـت و معلوم نیست با ارائه آن ایشان می‌خواهد چه چیزی را ثابت کند و چه توضیحی برای پرداخت هزینه ترجمه رسمی این اوراق از بیت‌المال وجود دارد».

کمک‌های مالی نهاد زنان ملل متحد با چمدان نمی‌رسد

همچنین لیلا فلاحتی، مدیرکل امور بین‌الملل معاونت امور زنان و خانواده ریاست‌جمهوری به «شـرق» گفت: «فرشـته روح‌افزا، معاون سابق شورای فرهنگی- اجتماعی زنان در مصاحبه‌های مکرر خود اصرار دارد که معاونت امـور زنان و خانـواده اقدام به دریافت میلیون‌ها دلار پول از سـازمان ملل و به‌ویژه نهاد زنان ملل متحد برای پیاده‌سازی فرامین کشورهای غربی در ایران کرده اسـت. لازم به ذکر اسـت نام‌برده در مصاحبه‌ها از ارائه حتی یک برگ سـند و مدرک خودداری کرده و پس از شـکایت رسمی معاونت امور زنان و خانواده، مدارکی را به عنوان سـند ارائه کرده که نه‌تنها نشـانی از نام ایران و میزان بودجه دریافتی در آنها نیسـت بلکه با استناد به همین مدارک مشهود و مسـلم است که جمهوری اسلامی ایران به عنوان عضو هیئت اجرائی نهاد زنـان ملل متحد هیچ نوع مـراوده و مبادله مالی با این نهـاد ندارد. لازم به ذکر اسـت که به‌طورکلی فرایند دریافت کمک‌هـای مالی از طریق نهاد زنان ملل متحد با کشـورهایی که نهاد زنـان در آنها دفتر رسـمی دارد، از طریق مبادی رسمی با مسـتندات رسمی و نه با چمدان! صورت می‌گیرد و بنابراین در صورت تبادل مالی قطعا مسـتندی باید موجود می‌بود. ایشان برای اثبات ادعای سراسـر کذب و واهی خود سـه مدرک ارائه کرده است که همگی از طریق اینترنت و با یک جسـت‌وجوی ساده در موتور جست‌وجوی گوگل قابل دسترسـی هستند. در ادامه مدارک ارائه‌شـده که از سوی دارالترجمه رسمی به فارسی برگردانده شـده‌اند، مورد بررسی قرار می‌گیرند». فلاحتی در ادامه با اشـاره به ادعای مطرح‌شـده مبنی بر بخش‌نامه‌هـای فراخوان بودجه و صورت‌های مالی بودجه جنسـیتی در آسیا و اقیانوسیه از سوی معاونت امور زنان و خانواده اظهار کرد: «مدرک ارائه‌شـده کپی جلـد یکی از گزارش‌های متأخر نهاد زنان ملل متحد در زمینه تخصیص بودجه و بودجه‌ریزی جنسیتی در آسیا و اقیانوسیه است. لازم به ذکر است که «بودجه‌ریزی جنسیتی» از نظر مفهومی به معنای تخصیص اعتبارات دولتی به اولویت‌های حوزه جنسـیت و به‌ویژه زنان در هر کشـور به منظور توانمندسازی زنان است. به عنوان مثال اگر در کشـوری نرخ مرگ‌ومیر مادران حین زایمان بالا باشـد دولت به منظور کاهش آن اقدامات مختلفی را انجام می‌دهد که اولین آن اختصاص بودجه به منظور کاهش مرگ‌ومیر مادران است که به این فرایند بودجه‌ریزی جنسیتی گفته می‌شود. بودجه‌ریزی جنسیتی شامل طیف گسترده‌ای از اقدامات مانند تخصیص بودجه برای مطالعات و پژوهش در حوزه مسـائل و مشکلات زنان تا اختصاص بودجه برای رفع مشکلات حاد زنان، کودکان و خانواده می‌شود.

چه درباره ادعای فاطمه آلیا مبنی بر فرستادن زنان مطلقه جوان به ترکیه و چه در ادعای معاون سـابق شـورای فرهنگی- اجتماعی زنان، هیچ‌کدام حاضر به پاسخ‌گویی و ارائه مسـتندات به «شرق» نشدند. فرشته روح‌افزا در پاسخ به تماس خبرنگار «شـرق» مبنی بر گفت‌وگو درباره ادعای خود اعلام کرد شـرایط گفت‌وگو ندارد، با این حال حق پاسـخ‌گویی برای وی در روزنامه «شرق» محفوظ است.

به‌منظور بررسی عملکرد معاونت مالی و اقتصادی انجام شد

استقرار بازرسان در اتاق VIP شهرداری تهران

شرق: بازرسان سازمان بازرسی کل کشور برای بررسی عملکرد معاونت مالی و اقتصادی شهرداری تهران در اتاق VIP شهرداری تهران مستقر شدند.

این خبر را روز گذشـته خبرگزاری تسنیم منتشر کرد و نوشت: بنابر اعلام سازمان بازرسی کل کشور، هیئت بازرسی امور وزارت کشور و شهرداری‌ها (گروه شوراها و مدیریت امور شـهری) در معاونـت مالی و اقتصاد شـهری واقع در خیابان بهشـت طبقه اول اتاق VIP مسـتقر شدند. براسـاس این گزارش، بازرسان سازمان بازرسـی به‌منظور بررسی عملکرد شـهرداری تهران در بازپرداخت مطالبات بانک شـهر، در این شهرداری مستقر شده‌اند.

آن‌طورکه سـازمان بازرسـی اعلام کـرده، حضور بازرسان این سازمان از سوم تیر ۹۶ در شهرداری تهران آغاز شده و تا چهارم مهر امسال نیز ادامه دارد.

همچنین در این خبر آمده اسـت چنانچه کارکنان و شـهروندان درباره عملکرد و اقدامات این دسـتگاه اجرائی شـکایت یا اعلاماتی دارند، می‌توانند به هیئت بازرسـی مستقر مراجعه یا با شـماره‌تلفن گویای ۱۳۶ یا شـماره تلفن ۹۶۰۶۶۰۵۷ تمـاس بگیرند. در ضمن سامانه رسیدگی به شکایات سازمان بازرسی کل کشور در وب‌سـایت این سـازمان آماده دریافت شـکایات و اعلامات شهروندان در این زمینه است.

براسـاس این خبر بازرسان این سـازمان از یک ماه پیش در شـهرداری مسـتقر شـده‌اند؛ اما روز گذشته اولین‌بار بود که خبر آن رسانه‌ای شد.

استقرار بازرسـان سازمان بازرسی به‌منظور بررسی عملکرد شـهرداری تهـران در بازپرداخـت مطالبات بانک شـهر، حکایت از موضوعی دارد که پیش از این در شورای شـهر هم اعضا بارها به آن پرداخته بودند. درست یک سـال پیش در تیرماه سال ۹۵ گزارشی در «شـرق» منتشر شد به این شرح: شـهرداری تهران در قالب یک‌فوریت «اصلاح جزء یک و شـش بند «الف» و بنـد «ج» تبصره ۲۷ مصوبه بودجه سـال ۹۵ خود، مجوز فروش شـهروند و نمایشگاه شهر آفتاب را برای تسویه دیون شـهرداری به بانک شهر گنجانده بود که شورای شهر مخالفت کرد. براساس این گزارش اعضای شورای شهر تهران این موضوع را بررسی کردند و اقبال شـاکری به‌عنوان یکی از مخالفان، گفـت: این امر اگر توجیه اقتصادی داشـته باشـد، من مخالف نیسـتم، چراکه پرداخت دیـون یکی از اولویت‌هـای مدیریت شهری اسـت؛ اما اینکه دلایل توجیهی با مبانی لایحه در تضاد باشد، اشکال دارد. وی ادامه داد: بهره‌گیری از «بی‌اوتی» به‌عنوان مشـارکت بخش خصوصی به این معناست که ما نباید سرمایه‌گذاری کنیم و سرمایه‌گذار در مدت معیـن از بخش مدنظر بهره‌برداری می‌کند و عوایـد آن را نیز به مجموعه می‌پـردازد. این در حالی اسـت که فروش شهروند و شهر آفتاب در تضاد با این مهم است. «بی‌اوتی» روش پسندیده و جهان‌شمولی اسـت که در همه دنیا استفاده می‌شـود؛ درحالی‌که فـروش این مجموعه‌ها در تناقـض با تعریف بی‌اوتی اسـت و باید دقیقا ذکر شـود که بـرای تکمیل کدام خطـوط اعتبـارات را می‌خواهند؛ چراکـه برای همه خطوط قبلا اعتبار تصویب شـده است. حبیب کاشانی نیز گفـت: قریب به دو ماه پیش شـهرداری لایحه‌ای آورده بود مبنی بر واگذاری شـرکت کنترل کیفیت هوا بـه بخش خصوصـی و در همان زمـان هم موضوع واگذاری شهروند مطرح بود که اعضای شورا با اصرار به‌دنبال این بودند که شهروند را نگه داریم. برج میلاد، شـهروند و شـهر آفتاب جزء نمادهای تهران هستند و اگر بخواهیم دو نماد از این سـه را بفروشـیم و واگذار کنیم، عملا دارایی‌ای برای تهران و نماد هویتی‌ای برای آن نمی‌ماند.

محسن پیرهادی هم به‌عنوان یکی دیگر از موافقان مشـروط گفت: باید برای تأمین اعتبارات دیون به‌دنبال منابع درآمدی باشـیم و یک راهش این اسـت که به تغییر کاربری‌ها و افزایش تجاری‌ها در شـهر بپردازیم که پر واضح اسـت همـه با این امر مخالف هسـتند، چراکه شـهر نباید کاملا تجاری شـود. شهر یک بنگاه اقتصادی اسـت و باید متناسـب با نیازهایش ساخته شـود و مترو در آن وجود داشـته و درآمد هم داشته باشـد؛ پس باید منبع مناسبی برای تأمین این اعتبارات پیدا کنیم که به نظر می‌رسـد واگذاری به بانک شـهر راه مناسـبی باشـد؛ اما با قید این شرط که تا پنج سال این بانـک حق واگـذاری این مجموعه‌ها را نداشـته باشـد. این موضوع موافقانی هم داشـت و اسماعیل دوستی با بیان اینکه شهرداری تهران بیش از پنج هزار میلیارد تومان به بانک شـهر مقروض اسـت، گفت: با درنظرگرفتن سـود سـالانه ۲۰ درصد باید سالی هزارو ۵۰۰ میلیارد تومان به بانک شـهر پرداخت کند. من از شـما سؤال می‌کنم این پول باید از کدام منبع درآمدی تأمین شـود. این در حالی اسـت که برای خط شش و هفـت مترو، ۹ هـزار میلیارد تومان نیاز اسـت که آن وقت باید سـالی دوهزارو ۳۰۰ میلیارد تومان به بانک شهر سود پرداخت کنیم. او خاطرنشان کرد: این لایحه شـهرداری به این دلیل اسـت کـه می‌خواهد هرچه زودتر این پرداخت سودها قطع شود؛ به‌علاوه در شهر آفتاب هیچ سـرمایه‌گذاری آمادگی ندارد که ورود کند، درحالی‌که ما برای شـهر آفتاب نیاز مبرم به اسپانسـر مالی داریم. شـهروند ملکی نـدارد و همه املاک آن اسـتیجاری اسـت؛ ازاین‌رو سود سالانه شـهروند به اندازه اجاره‌اش هم نیسـت. محمدمهـدی تندگویان، دیگر عضو موافق این موضوع هم گفت: این واگذاری به بخش خصوصی رونق بهتـری می‌دهد و خدمات بهتری هم ارائه می‌شـود. پیشـنهاد من این است که این مجموعه‌هـا به صندوق بازنشسـتگی و هلدینگ مجموعه واگذار شـود تا هم ایـن مجموعه‌ها کاملا از بدنه جدا نشـوند، هم سودآوری داشـته باشند و هم اعتبارات مورد نیاز را تأمین کنند».

حالا به نظر می رسـد بازرسان سـازمان بازرسی با استقرار در شهرداری قصد دارند جزئیات این واگذاری و مسائل پیرامونی آن را بررسی کنند و زیر ذره‌بین خود ببرند.

براسـاس آیین‌نامه اجرائی قانون تشـکیل سازمان بازرسـی کل کشـور مصـوب ۱۳۶۰ و اصلاحیه‌هـای بعـدی آن نظارت و بازرسـی از سـوی بازرسـان این سـازمان به یکـی از ایـن صورت‌ها انجام می‌شـود؛ برنامه‌ای، فوق‌العاده و موردی. به نظر می رسـد این موضوع خاص از جمله بازرسی‌های موردی مربوط به شهرداری تهران باشد.

براسـاس ماده یک آیین‌نامه اجرائی قانون تشکیل سازمان بازرسی، نظارت و بازرسی موردی به این شرح توضیح داده شده اسـت: «بررسی شکایات و اعلامات مقـرون به‌دلیل دایر بر وقوع تخلف یا سـوءجریان در محـدوده صلاحیت سـازمان». در مـاده ۱۲ نیز آمده است سازمان می‌تواند به شکایات و اعلامات اشخاص، درخصوص سوءجریان اداری و مالی و نقض قوانین و مقررات دستگاه‌ها و کارکنان آنها رسیدگی کند.

دربـاره تهیه گزارش و پیگیری آن نیز در ماده ۵۳ این قانون آمده است: «درصورتی‌که گزارش بازرسی متضمـن وقـوع تخلف یا جرمی باشـد کـه دارای حیثیت عمومی است، بلافاصله گزارش اختصاصی مشتمل بر مشخصات متهم یا متهمان، عنوان اتهام و شرح آن و میزان سوءاستفاده یا ضرر و زیان وارده، دلایـل، مدارک و مسـتندات قانونی تهیـه و پس از تأیید بازرس قضائی، به مرجع قضائی صالح ارسـال می‌شود».

حال باید دید اسـتقرار بازرسـان این سـازمان که قرار اسـت تا چهارم مهر و پس از پایان دوره مدیریت قالیباف و تیم همراهش در شـهرداری که شهریور به پایان می رسـد، ادامه داشته باشـد، به چه نتیجه‌ای منجر خواهد شد.

خبر

نامه معین به وزارت بهداشت

● **شرق:** مصطفی معین در نامه‌ای از وزارت بهداشت و شـورای‌عالی سـازمان نظام‌پزشـکی درخواسـت کرد فرصت دوباره‌ای برای مشـارکت پزشـکانی که نتوانسـتند در رأی‌گیـری الکترونیکی ایـن انتخابات شـرکت کننـد، فراهم شـود. در نامه ایـن منتخب هفتمین دوره از انتخابات سـازمان نظام‌پزشکی آمده اسـت: «اینجانب از تمامی شما عزیزانی که با حضور گرم خـود در یک روز داغ تابسـتانی در مـوزه تاریخ پزشکی بار دیگر فرصت نمایندگی خود را به من دادید سپاسگزارم. همچنین احساس مسئولیت اجتماعی و اخلاقی کلیـه همکارانی را که فارغ از هر انتخابی در این تصمیم‌گیری صنفی و مدنی شرکت کردند تحسین و تقدیر می‌کنم. متأسفانه سازوکار برگزاری الکترونیک انتخابات که می‌توانسـت به تسـهیل هرچه بیشـتر حضور جامعه فرهیخته پزشکی بیانجامد، همان‌گونه کـه شـاهد بودید در میانـه روز برگزاری به مشـکل جـدی برخـورد و رأی‌گیری الکترونیک لغو شـد. در پی این اتفاق اسـف‌بار امکان رأی تعداد قابل‌توجهی از همکاران عزیز که به ایـن برنامه‌ریزی اعتماد کرده بودند سلب شد. امیدوارم با نظر شورای‌عالی سازمان نظام پزشـکی و همکاری وزارت بهداشـت، با ایجاد تمهیـدات لازم فرصـت دیگری برای ایـن همکاران جهت مشارکت در انتخابات در آینده‌ای بسیار نزدیک فراهم شود. در پایان برای منتخبان و دست‌اندرکاران آتی سازمان نظام پزشکی، از خداوند متعال خواستار موفقیـت در جهت احقاق حقـوق و کرامت جامعه پزشکی، بیماران و ارتقای نظام سلامت هستم».

مردم پارک می‌خواهند، شهرداری «شهروند» می‌سازد

● **شرق:** جمـع زیادی از شـهروندان محله خیابان شهید صبوری منطقه ۱۷ شهر تهران پس از پیگیری محلی و شورایاری، طوماری را در اعتراض به ساخت مجتمع جدید تجاری شـهروند در قسمتی از فضای سبز پارک سـردار شهید محمد ناظری در منطقه ۱۷ امضـا کردند و خواسـتار تغییر این تصمیم شـدند؛ چراکه معتقدند این محله به شـدت به فضای سبز و پارک نیاز دارد و شـهروند نیاز آنها نیست. بخشی از پارک سردار شهید محمد ناظری که چند ماه پیش افتتاح شـده و در ایـن مدت به دلیل تعداد بسـیار کودکان و والدین‌شـان فضایی شلوغ دارد، از چندی قبل فنس‌کشی و جدا شده و تابلوی ایجاد فروشگاه شهروند در آن نصب شده است و پیگیری‌های اهالی این برنامه‌ریزی شهرداری تهران را تأیید می‌کند. البته این پـارک ۹ هزار مترمربعی بخشـی از زمین بزرگی بوده که حالا شـهرداری می‌خواهـد در حدود پنج هزار مترمربع دیگر آن فروشـگاه جدید شـهروند را احداث کند. ناگفته پیداسـت که با احداث فروشگاه شهروند هم کاربری این پارک برای کودکان و والدین آنها با وجود تردد بسیار شهروندان و پارک خودروها به حداقل می‌رسـد و هـم امنیت این پـارک کمتر خواهد شـد. ضمن اینکه درحال‌حاضر مجموعه‌ای به نـام مجتمع تجـاری رضوان کـه ۷۰ درصد آن فضای تجاری اسـت و بـه زودی بـه بهره‌برداری می‌رسـد، می‌تواند جواب‌گوی نیاز تجاری این محله باشد و در عین حال فروشـگاه شهروند می‌تواند در ایـن فضا پیش‌بینی شـود. نکته دیگـر درباره چنین اقداماتی که این مورد یکی از موارد آن اسـت اینکه شـهرداری تهران از مدتی قبل شرکت فروشگاه‌های شـهروند را در ازای بدهی چند هـزار میلیاردی به بانک شهر فروخته است و مشخص نیست شهرداری منطقه ۱۷ چرا باید برای سـاخت فروشگاه شهروند زمین‌هایی که می‌تواند فضای سـبز و تفریحی برای شهروندان باشد برای بخشی غیر از شهرداری تهران و مردم شهر هزینه کند؟ منطقه ۱۷ جزء متراکم‌ترین و پرجمعیت‌ترین مناطق تهران محسـوب می‌شـود که با حـدود ۵۰۰ هـزار نفر جمعیـت، محرومیت بسـیاری دارد. این منطقه چندین دهه اسـت که به واسطه شکل‌گیری در حاشیه راه‌آهن دچار مشکلات ساختاری و آسیب‌های بسیار است.